

**PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE ZA
SUZBIJANJE TERORISTIČKIH NAPADA EKSPLOZIVNIM NAPRAVAMA**

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama je u članku 139. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", 41/01– pročišćeni tekst,).

II. OCJENA STANJA I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA ŽELI POSTIĆI

Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama usvojena je rezolucijom A/RES/52/164 na 52. zasjedanju Opće skupštine Ujedinjenih naroda održanoj 15. prosinca 1997. Konvenciju je do sada potpisalo 58 država.

Kada se odnosi prema terorizmu, Republika Hrvatska polazi od stajališta da on predstavlja prijetnju temeljnim načelima međunarodnog poretka, zajedničkim vrijednostima slobode, mira, demokracije, ljudskih prava, pravde i sigurnosti u svijetu. Teroristička djela u bilo kojem pojavnom obliku, neovisno o tome od koga su počinjena, kada ili gdje, izravno ugrožavaju sigurnost i stabilnost međunarodnog sustava u cjelini.

Republika Hrvatska se opredijelila za suradnju sa susjednim zemljama, regionalnim organizacijama, kao i s Ujedinjenim narodima i članicama Ujedinjenih naroda radi učinkovitije borbe protiv međunarodnog terorizma. Osim toga, Republika Hrvatska bilateralno surađuje s drugim državama u borbi protiv terorizma u stalnom nastojanju razvijanja i jačanja učinkovitosti. Ministarstvo unutarnjih poslova u suradnji s drugim nadležnim državnim tijelima, u skladu s međunarodnim standardima, neprekidno poduzima operativno-preventivne mjere u cilju suzbijanja i eliminacije prijetnje terorističkih aktivnosti.

Kao posljedica terorističkih napada na Sjedinjene Američke Države 11. rujna 2001. godine, Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda jednoglasno je usvojilo 28. rujna 2001. godine Rezoluciju 1373 kojom se iznosi sveobuhvatna strategija za borbu protiv međunarodnog terorizma. Rezolucijom je uspostavljen Odbor za nadgledanje provedbe Rezolucije 1373. Rezolucijom se obvezuju sve države da poduzmu mjere za sprečavanje terorizma (kao npr. zamrznu fondove onih koji čine, namjeravaju počinuti, pomažu teroristička djela), osiguraju da se teroristička djela u unutarnjem zakonodavstvu opišu kao teška kaznena djela s odgovarajućom kaznom, međusobno razmjenjuju informacije u svezi s terorističkim djelovanjima, pristupe

relevantnim konvencijama u borbi protiv terorizma, osiguraju da se izbjeglički i azilantski status ne zloupotrijebi u terorističke svrhe.

Republika Hrvatska smatra da Ujedinjeni narodi trebaju imati središnju ulogu koordinacije borbe protiv terorizma, te da međunarodna zajednica treba otkloniti njegove uzročnike kako bi se uklonilo plodno tlo za regrutiranje terorista. Borba protiv terorizma mora biti u okviru međunarodnog prava s naglaskom na Povelju Ujedinjenih naroda i sve konvencije i protokole Ujedinjenih naroda vezane za borbu protiv terorizma.

Republika Hrvatska je stranka šest ključnih konvencija Ujedinjenih naroda o terorizmu. Republika Hrvatska zasniva svoju međunarodnu suradnju na mnogostranim i dvostranim međunarodnim ugovorima kojih je stranka. Ti ugovori su sastavni dio hrvatskog zakonodavstva koje uređuje pomoć drugim državama u svezi s kaznenim istragama, kaznenim postupcima u svezi s financiranjem i podupiranjem terorističkih djela, uključujući pomoć u pribavljanju dokaza neophodnih za vođenje postupka.

Pristupanjem Međunarodnoj konvenciji za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama Republika Hrvatska bi se pridružila većini država članica Ujedinjenih naroda koje su pristupile Konvenciji, te time ravnopravno pridonosila suzbijanju pojava i problematike koja se Konvencijom uređuje.

Pristupanje ovoj Konvenciji za Republiku Hrvatsku predstavlja dokaz njene želje za jačanjem suradnje s drugim zemljama, dokaz njene stvarne demokratičnosti i spremnosti za aktivnim sudjelovanjem u realizaciji svih oblika međunarodne suradnje.

III. OSNOVNA PITANJA KOJA SE PREDLAŽU UREDITI OVIM ZAKONOM

Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama primjenjuje se na kazneno djelo namjernog i nezakonitog raznošenja, postavljanja ili detoniranja eksploziva ili neke druge smrtonosne naprave na, u ili nasuprot javnom mjestu, državnog ili vladinog objekta, sredstva javnog prijevoza ili na infrastrukturni objekt, s namjerom da prouzroči smrt ili tešku tjelesnu ozljedu ili veliku štetu na takvom mjestu, objektu ili sustavu ako takvo uništavanje izaziva ili bi moglo izazvati veliki gospodarski gubitak.

U smislu ove Konvencije osoba čini kazneno djelo ako sudjeluje kao sudionik u počinjenju gore navedenog kaznenog djela, organizira ili upravlja drugima u počinjenju navedenog kaznenog djela ili na bilo koji drugi način pridonese počinjenju navedenog kaznenog djela.

Prema Konvenciji, svaka država stranka bi trebala uspostaviti svoju nadležnost nad opisanim kaznenim djelima, usvojiti mjere potrebne za proglašavanje opisanih kaznenih djela kaznenim djelima sukladno nacionalnom zakonodavstvu te mjere kojima se omogućava kažnjavanje takvih kaznenih djela primjenom odgovarajućih sankcija.

IV. SREDSTVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Provođenjem ovoga Zakona ne nastaju posebne financijske obveze za koje bi trebalo osigurati dodatna sredstva u Državnom proračunu Republike Hrvatske.

V. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje ovog Zakona po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskog sabora («Narodne novine», br. 6/02 – pročišćeni tekst, 91/03, 41/04 i 58/04), i to u drugim osobito opravdanim razlozima. Naime, potvrđivanjem Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama, Republika Hrvatska se pridružuje državama članicama Ujedinjenih naroda koje su isti već potvrdile te jasno izražava podršku novom međunarodnopravnom instrumentu, u cilju stvaranja uvjeta za njegovo što skorije stupanje na snagu i primjene na univerzalnoj razini mehanizama predviđenih istim.

S obzirom na prirodu postupaka potvrđivanja međunarodnih ugovora kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka ne mogu vršiti izmjene ili dopune teksta međunarodnog ugovora (Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama), predlaže se da se ovaj prijedlog Zakona raspravi i prihvati po hitnom postupku, objedinjavajući prvo i drugo čitanje.

VI. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE ZA SUZBIJANJE TERORISTIČKIH NAPADA EKSPLOZIVNIM NAPRAVAMA

Na temelju članka 18. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora ("Narodne novine", broj 28/96), a polazeći od članka 139. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine, broj 41/01), predlaže se pokretanje postupka donošenja Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama.

Nacrt Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama glasi:

NACRT

**KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE
KONVENCIJE ZA SUZBIJANJE TERORISTIČKIH NAPADA EKSPLOZIVNIM
NAPRAVAMA**

Članak 1.

Potvrđuje se Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama usvojena 15. prosinca 1997. godine u New Yorku, u izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Konvencije iz članka 1. ovog Zakona, u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, *inter alia*, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and

elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling further General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Noting also that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting further that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.
3. "Explosive or other lethal device" means:
 - (a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or
 - (b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.
4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:

(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1 or paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

- (a) The offence is committed in the territory of that State; or
- (b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or
- (c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any of that when:

- (a) The offence is committed against a national of that State; or
- (b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or
- (c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or
- (d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or (e) the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its domestic law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of the State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2.

Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of this article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties .

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 12 January 1998.

Međunarodna konvencija za suzbijanje terorističkih
napada eksplozivnim napravama

Države stranke ove Konvencije,

uzimajući u obzir svrhu i načela Povelje Ujedinjenih naroda u svezi očuvanja međunarodnoga mira i sigurnosti, te na poticanje dobrosusjedskih i prijateljskih odnosa i suradnje između država,

duboko zabrinute zbog rastućeg broja terorizma svih oblika,

pozivajući se na Deklaraciju donesenu prigodom pedesete godišnjice Ujedinjenih naroda 24. listopada 1995.,

pozivajući se također na Deklaraciju o mjerama za otklanjanje međunarodnoga terorizma, dodanu rezoluciji Opće skupštine 49/60 od 9. prosinca 1994., u kojoj između ostalog «države članice Ujedinjenih naroda čvrsto potvrđuju svoju jednoglasnu osudu svih terorističkih akata i aktivnosti kao kriminalnih i neopravdanih, gdje god i tko god ih počini, uključujući i one koje ugrožavaju prijateljske odnose između država i naroda, te koje prijete teritorijalnoj cjelovitosti i sigurnosti država»,

primjećujući da Deklaracija također potiče države da «žurno razmotre dosege postojećih međunarodnih zakonskih odredbi o sprječavanju, suzbijanju i ukidanju terorizma u svim njegovim oblicima i pojavama, kako bi se osigurao cjeloviti zakonski okvir koji bi pokrio sve aspekte toga pitanja»,

pozivajući se dalje na rezoluciju Opće skupštine 51/210 od 17. prosinca 1996. i na Deklaraciju koja je dodatak Deklaraciji iz 1994. o mjerama za otklanjanje međunarodnoga terorizma,

primjećujući također da su znatno porasli teroristički napadi eksplozivnim i drugim sličnim sredstvima,

nadalje primjećujući da postojeće multilateralne zakonske odredbe ne odgovaraju najbolje na te napade,

uvjere u žurnost potrebe jačanja međunarodne suradnje između država u stvaranju i usvajanju učinkovitih i praktičnih mjera za sprječavanje takvih terorističkih akata, kao i za kazneno gonjenje i kažnjavanje njihovih počinitelja,

smatrajući da su takvi napadi pitanje koje ozbiljno zabrinjava cjelokupnu međunarodnu zajednicu,

primjećujući da su aktivnosti vojnih snaga država određena pravilima međunarodnoga prava izvan okvira ove Konvencije, te da isključenje određenih radnji iz doseg Konvencije ne ispričava ili ozakonjuje ostale nezakonite akte, ili da sprječava gonjenje prema drugim zakonima,

sporazumjele su se kako slijedi:

Članak 1.

Za potrebe ove Konvencije:

1. «Državni ili vladin objekt» uključuje bilo koji trajni ili privremeni objekt ili vozila koje koriste ili u kojima stanuju -u vezi sa svojim službenim dužnostima - predstavnici države, članovi Vlade, zakonodavne ili sudbene vlasti ili službenici ili namještenici državne uprave ili nekog drugog tijela javne vlasti, ili namještenici ili službenici međuvladinih organizacija.

2. «Infrastrukturni objekt» znači bilo koji objekt u javnom ili privatnom vlasništvu koji pruža usluge za dobrobit javnosti – kao što su voda, kanalizacija, električna energija ili komunikacije.

3. «Eksplozivna ili druga smrtonosna naprava» znače:

a) eksplozivno ili zapaljivo oružje ili naprava koje je napravljeno ili ima sposobnost prouzročiti smrt, ozbiljne tjelesne ozljede ili velike materijalne štete; ili

b) oružje ili naprava koje je napravljeno ili ima sposobnost prouzročiti smrt, ozbiljne tjelesne ozljede ili materijalnu štetu putem otpuštanja, zagađenja ili utjecaja otrovnih kemikalija, bioloških agensa, toksina ili sličnih tvari, radijacijom ili radioaktivnim materijalom.

4.«Vojne snage države» znače oružane snage koje su organizirane, uvježbane i opremljene u skladu sa svojim unutarnjim zakonodavstvom sa svrhom nacionalne obrane ili pružanja sigurnosti, zatim osobe koje pružaju potporu oružanim snagama koje su pod njihovim službenim zapovjedništvom, kontrolom i odgovornošću.

5.«Javno mjesto» znači dijelove zgrada, zemljišta, ulica, kanala ili druga mjesta koja su dostupna ili otvorena javnosti, bilo stalno, povremeno ili s vremena na vrijeme, te obuhvaća bilo koja komercijalna, poslovna, kulturna, povijesna, obrazovna, vjerska, vladina, rekreacijska mjesta za zabavu ili bilo koja druga slična mjesta otvorena za javnost.

6.«Sustav javnoga prijevoza» znači svi objekti, vozila i instrumenti u javnom ili privatnom vlasništvu, koja se koriste ili su dostupna za prijevoz ljudi i roba.

Članak 2.

1. Osoba čini kazneno djelo u smislu ove Konvencije ako nezakonito i namjerno raznosi, postavlja, dijeli ili detonira eksploziv ili neku drugu smrtonosnu napravu na, u ili nasuprot javnom mjestu, državnog ili vladinog objekta, sredstva za javni prijevoz ili na infrastrukturni objekt:

a) s namjerom da prouzroči smrt ili tešku tjelesnu ozljedu; ili

b) s namjerom da prouzroči veliku štetu na takvome mjestu, objektu ili sustavu, ako takvo uništavanje izaziva ili bi moglo izazvati veliki gospodarski gubitak.

2. Osoba koja pokuša počiniti kazneno djelo navedeno u stavku 1.. također je počinila kazneno djelo

3. Osoba je počinila kazneno djelo ako:

a) sudjeluje kao sudionik u počinjenju kaznenog djela navedenog u stavku 1. ili 2.; ili

b) organizira ili upravlja drugima u počinjenju kaznenog djela navedenog u stavku 1. ili 2.; ili

c) na bilo koji drugi način pridonese počinjenju jednog ili više kaznenih djela navedenih u stavku 1. ili 2., od strane skupine osoba koje djeluju iz zajedničkih interesa; takav doprinos će biti namjeran, pružen u cilju nastavljanja opće kriminalne aktivnosti skupine i postizanja njezinih ciljeva ili uz poznavanje namjere skupine da počinji kazneno djelo ili kaznena djela o kojima je riječ.

Članak 3.

Ova Konvencija ne primjenjuje se ako je kazneno djelo počinjeno unutar jedne države, ako su osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo i žrtve državljanji te države, ako je osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo pronađena na državnom području te države, te nijedna druga država, prema članku 6. stavku 1. ili članku 6. stavku 2. ove Konvencije, nije nadležna, osim što se u tim slučajevima primjenjuju odredbe članka 10. do 15.

Članak 4.

Svaka država stranka usvaja mjere koje bi mogle biti potrebne:

a) za proglašavanje kaznenih djela navedenih u članku 2. ove Konvencije, kaznenim djelima sukladno nacionalnom zakonodavstvu;

b) za omogućavanje kažnjavanja takvih kaznenih djela primjenom odgovarajućih sankcija, koje uzimaju u obzir težinu tih kaznenih djela.

0 **Članak 5.**

Svaka država stranka usvaja takve mjere koje bi mogle biti potrebne, uključujući, gdje je to prikladno, nacionalno zakonodavstvo, kako bi osigurala da kaznena djela u okviru ove Konvencije, posebice koja imaju za cilj izazivanje straha u javnosti ili unutar grupe ljudi ili kod određenih osoba, u nikakvim okolnostima ne budu opravdana razlozima političke, filozofske, ideološke, rasne, etničke, vjerske ili neke druge slične naravi, te da se kažnjavaju odgovarajućim sankcijama koje su u skladu s njihovom težinom.

Članak 6.

1. Svaka država stranka poduzima takve mjere koje bi mogle biti potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost nad kaznenim djelima navedenim u članku 2. kada je:

- a) kazneno djelo počinjeno na državnom području te države; ili
- b) kazneno djelo počinjeno na brodu pod zastavom te države ili u zrakoplovu koji je upisan u toj državi u trenutku kada je kazneno djelo počinjeno; ili
- c) kada je kazneno djelo počinio državljanin te države.

2. Država stranka također može uspostaviti svoju nadležnost nad bilo kojim takvim kaznenim djelom u slučaju da je:

- a) kazneno djelo počinjeno protiv državljanina te države; ili
- b) kazneno djelo počinjeno protiv državnog ili vladinog objekta te države u inozemstvu, uključujući zgradu veleposlanstva ili druge prostorije diplomatskih ili konzularnih predstavništava te države; ili
- c) kazneno djelo počinjeno od strane osobe bez državljanstva koja ima svoje uobičajeno boravište na području te države; ili
- d) kazneno djelo počinjeno u pokušaju vršenja prisile na tu državu na činjenje ili uzdržavanje od nekog čina; ili
- e) kazneno djelo počinjeno u zrakoplovu kojim upravlja vlada te države.

3. Prilikom ratifikacije, prihvata, odobrenja ili pristupa ovoj Konvenciji, svaka država stranka obavještava glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o nadležnosti koju je uspostavila u skladu sa stavkom 2., sukladno unutarnjem zakonodavstvu. U slučaju bilo kakve promjene, država stranka će odmah obavijestiti glavnog tajnika.

4. Svaka država stranka isto tako poduzima takve mjere koje bi mogle biti potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost nad kaznenim djelima navedenim u članku 2. u slučajevima u kojima se osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo nalazi na njezinom državnom području, te ne izručuje tu osobu niti jednoj državi stranci koja je uspostavila svoju nadležnost u skladu sa stavkom 1. ili 2.

5. Ova Konvencija ne isključuje provođenje nadležnosti u kaznenim stvarima koju je država stranka uspostavila sukladno unutarnjem zakonodavstvu.

Članak 7.

1. Po primitku informacije da se osoba koja je počinila ili za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo navedeno u članku 2. nalazi na njezinom državnom području, dotična država stranka poduzima takve mjere koje bi mogle biti potrebne prema njezinom domaćem pravu za ispitivanje činjenica sadržanih u informaciji.

2. Nakon što je zaključila da okolnosti to dozvoljavaju, država stranka na čijem se državnom području nalazi počinitelj ili osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo poduzima prikladne mjere prema njezinom domaćem pravu kako bi osigurala nazočnost dotične osobe u svrhu kaznenog progona ili izručenja.

3. Svaka osoba prema kojoj se poduzimaju mjere navedene u stavku 2. ima pravo :

- a) bez odgode stupiti u vezu s najbližim ovlaštenim predstavnikom države čiji je državljanin ili s osobom koja je na drugi način ovlaštena zaštititi njezina prava, ili, ukoliko je ta osoba bez državljanstva, s državom na čijem području ta osoba ima prebivalište;
- b) da je posjeti predstavnik te države;
- c) da je se upozna s njezinim pravima prema točkama a) i b).

4. Prava navedena u stavku 3. ostvaruju se sukladno zakonima i propisima države na čijem se državnom području nalazi počinitelj ili osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo, a podliježu odredbi da spomenuti zakoni i propisi moraju omogućiti potpuno provođenje svrha za koje su namijenjena prava iz stavka 3.

5. Odredbe stavka 3. i 4. neće biti na štetu prava bilo koje države stranke koja zahtjeva pravo na nadležnost, sukladno članku 6. podstavku 1. c) ili 2. c), da pozove Međunarodni odbor Crvenog križa da stupi u vezu i posjeti osobu za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo.

6. Kada je država stranka, prema ovom članku, pritvorila osobu, bez odlaganja obavještava, izravno ili putem glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, države stranke koje su uspostavile svoju nadležnost u skladu s člankom 6. stavkom 1. i 2., te ako smatra potrebnim, sve druge zainteresirane države stranke, o činjenici da je takva osoba pritvorena i o okolnostima koje dozvoljavaju pritvor te osobe. Država koja provodi istragu predviđenu u stavku 1. odmah će obavijestiti navedene države stranke o svojim saznanjima, te će navesti namjerava li provoditi svoju nadležnost.

Članak 8.

1. Država stranka na čijem se državnom području nalazi osoba za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo, u slučajevima u kojima se primjenjuje članak 6, obvezna je, ukoliko ne izručuje tu osobu, bez iznimke te bez obzira je li kazneno djelo počinjeno na njezinom državnom području ili ne, slučaj bez odgode proslijediti svojim nadležnim vlastima, u svrhu kaznenog progona, putem postupaka sukladno zakonima te države. Te će vlasti donijeti svoju odluku na isti način kao u slučaju bilo kojega drugog težega kaznenog djela, prema zakonodavstvu te države.

2. Uvijek kada je državi stranci dopušteno da u skladu s domaćim pravom izruči ili na neki drugi način preda jednog od svojih državljana samo uz uvjet da će ta osoba biti vraćena u tu državu da izdrži kaznu izrečenu kao rezultat suđenja ili postupka za koji je traženo izručenje, ili predaja osobe, i kada se ta država i država koja traži izručenje osobe suglase s tom opcijom i ostalim uvjetima koje mogu smatrati prikladnim, takvo će uvjetno izručenje ili predaja biti dovoljno za oslobađanje od obveze navedene u stavku 1.

Članak 9.

1. Kaznena djela navedena u članku 2. smatraju se kaznenim djelima koja podliježu izručenju u bilo kojem ugovoru o izručenju koji postoji između bilo kojih država stranaka prije stupanja na snagu ove Konvencije. Države stranke se obvezuju uključiti takva kaznena djela kao kaznena djela koja podliježu izručenju u svaki ugovor o izručenju koje će kasnije međusobno sklopiti.

2. Kada država stranka koja uvjetuje izručenje postojanjem ugovora zaprimi zahtjev za izručenje od druge države stranke s kojom nema sklopljen ugovor o izručenju, zamoljena država stranka može, prema svom nahođenju, ovu Konvenciju smatrati pravnom osnovom za izručenje s obzirom na kaznena djela navedena u članku 2. Izručenje će biti podložno drugim uvjetima koje određuje pravo zamoljene države.

3. Države stranke koje izručenje ne uvjetuju postojanjem ugovora, uzajamno priznaju kaznena djela navedena u članku 2., kao kaznena djela koja podliježu izručenju, pod uvjetima koje određuje pravo zamoljene države.

4. Ukoliko bude nužno, kaznena djela navedena u članku 2., smatrat će se, u svrhe izručenja između država stranaka, ne samo kao da su počinjena na mjestu na kojem su se dogodila, već i na područjima država koje su uspostavile svoju nadležnost sukladno članku 6. stavcima 1. i 2.

5. Odredbe svih međunarodnih ugovora i dogovora o izručenju između država stranaka s obzirom na kaznena djela navedena u članku 2., smatrat će se preinačenim između država stranaka u mjeri u kojoj su nespojive s ovom Konvencijom.

Članak 10.

1. Države stranke pružaju jedna drugoj svu moguću pomoć vezano uz kriminalističke istrage, ili kaznene postupke ili postupke izručenja u odnosu na kaznena djela navedena u članku 2., uključujući pomoć u pribavljanju dokaza kojima raspolažu, a koji su potrebni za postupak.

2. Države stranke izvršavaju svoje obveze iz stavka 1. u skladu sa svim međunarodnim ugovorima ili drugim dogovorima o uzajamnoj pravnoj pomoći koji mogu postojati između njih. U slučaju nepostojanja takvih međunarodnih ugovora ili drugih dogovora, države stranke će jedna drugoj pružiti pomoć u skladu s njihovim domaćim pravom.

Članak 11.

Niti jedno kazneno djelo navedeno u članku 2. se ne smatra, u svrhe izručenja ili međusobne pravne pomoći, političkim kaznenim djelom ili kaznenim djelom povezanim s političkim kaznenim djelom ili kaznenim djelom nadahnutim političkim motivima. Sukladno tome, zahtjev za izručenjem ili međusobnom pravnom pomoći koji se temelji na takvom kaznenom djelu ne može biti odbijen isključivo na osnovi povezanosti s političkim kaznenim djelom ili kaznenim djelom povezanim s političkim kaznenim djelom ili kaznenim djelom nadahnutim političkim motivima.

Članak 12.

Ništa se u ovoj Konvenciji ne tumači kao nametanje obveze izručenja ili pružanja međusobne pravne pomoći, ukoliko zamoljena država stranka ima utemeljene razloge vjerovati da je zahtjev za izručenjem za kaznena djela navedena u članku 2. ili međusobnom pravnom pomoći u odnosu na takva kaznena djela, podnesen u svrhu kaznenog progona ili kažnjavanja osobe zbog rase, vjere, nacionalnosti, etničkog podrijetla ili političkog mišljenja te osobe, ili ako bi udovoljavanje zahtjeva toj osobi naštetilo zbog bilo kojih od tih razloga.

Članak 13.

1. Osoba koja se nalazi u pritvoru ili izdržava kaznu na području jedne od država stranaka, a čija se prisutnost u drugoj državi stranci zahtijeva u svrhe svjedočenja, identifikacije ili pružanja pomoći u pribavljanju dokaza za istragu ili kazneni progon kaznenih djela obuhvaćena ovom Konvencijom, može se transferirati ukoliko se udovolje sljedeći uvjeti:

- a) osoba slobodno daje svoj pristanak na temelju prethodno dobivenih saznanja; i
- b) nadležna tijela obe države suglasna su prihvatiti one uvjete koje te države smatraju odgovarajućima.

2. U smislu ovoga članka:

- a) država u koju je osoba transferirana ima ovlasti i obveze zadržavanja te osobe u pritvoru, osim ako ne zahtijeva ili odobri drugačije država iz koje je osoba transferirana;
- b) država u koju je osoba transferirana bez odlaganja provodi svoju obvezu u smislu vraćanja osobe u pritvor države iz koje je osoba transferirana, a u skladu s prethodnim dogovorom, ili u skladu s nekim drugim dogovorom između nadležnih tijela obaju država;
- c) država u koju je osoba transferirana ne zahtijeva da država iz koje je osoba transferirana pokrene postupak izručenja radi vraćanja te osobe;
- d) transferiranoj se osobi vrijeme provedeno u pritvoru u državi u koju je transferirana uračunava u vrijeme kazne koju mora izdržati u državi iz koje je transferirana.

3. Osim u slučaju kad je država stranka iz koje osoba treba biti transferirana, sukladno odredbama ovog članka, s time suglasna, osoba o kojoj je riječ bez obzira na njezino državljanstvo, neće biti kazneno progonjena ili zadržana u pritvoru ili podvrgnuta bilo kakvom ograničenju slobode na državnom području države u koju se transferira zbog djela ili presuda koji su prethodili njezinu odlasku s državnog područja države iz koje se osoba transferira.

Članak 14.

Svakoj osobi koja je pritvorena ili protiv koje su poduzete bilo koje druge mjere, ili se provodi sudski postupak u skladu s ovom Konvencijom, zajamčeno je pravedno postupanje, što uključuje uživanje svih prava i jamstava u skladu sa zakonima države na čijem se državnom području ta osoba nalazi, te u skladu s primjenjivim

odredbama međunarodnog prava, uključujući međunarodno pravo na području ljudskih prava.

Članak 15.

Države stranke surađuju u sprječavanju kaznenih djela navedenih u članku 2. posebice:

a) poduzimanjem svih primjenjivih mjera, uključujući ako je to potrebno, i prilagodbu domaćeg zakonodavstva, a u cilju sprečavanja i osiguravanja protumjera na svojim državnim područjima, kojima se suzbija počinjenje kaznenog djela unutar i izvan njihovih državnih područja, uključujući i mjere kojima se na državnom području svake države zabranjuju nezakonite djelatnosti osoba, skupina i organizacija koje podržavaju, potiču, organiziraju, svjesno financiraju ili koje su uključene u počinjenje kaznenih djela navedenih u članku 2.;

b) razmjenom točnih i provjerenih informacija u skladu s njihovim zakonodavstvima, te koordinacijom administrativnih i drugih mjera prikladnih za sprječavanje kaznenih djela navedenih u članku 2.;

c) gdje je to prikladno, istraživanjem i razvojem metoda otkrivanja eksploziva i drugih štetnih substanci koje uzrokuju smrt ili tjelesne ozljede; konzultacijama o razvoju standarda za obilježavanje eksploziva radi otkrivanja njihova podrijetla prilikom obrade, zatim razmjenom informacija o preventivnim mjerama, suradnjom i transferom tehnologija, opreme i sličnih materijala.

Članak 16.

Država stranka u kojoj se vodi postupak protiv osobe za koju postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo će, u skladu sa svojim unutarnjim zakonodavstvom ili primjenjivim postupcima, obavijestiti o konačnom rezultatu postupka glavnog tajnika Ujedinjenih naroda koji će zatim podatke proslijediti drugim državama strankama.

Članak 17.

Države stranke izvršavaju svoje obveze u skladu s odredbama ove Konvencije na način koji je sukladan načelima suverene jednakosti i teritorijalne cjelovitosti država, te načelu neuplitanja u unutarnje stvari drugih država.

Članak 18.

Ništa iz ove Konvencije ne daje pravo državi stranci da na državnom području druge države stranke provodi svoju nadležnost, te izvršava zadatke koji su na temelju njezinog unutarnjeg zakonodavstva isključivo rezervirani za službena tijela te druge države stranke.

Članak 19.

1. Ništa iz ove Konvencije ne utječe na prava, obveze i odgovornosti država i pojedinaca prema međunarodnom pravu, posebice svrhama i načelima Povelje Ujedinjenih naroda i međunarodnoga humanitarnog prava.

2. Aktivnosti oružanih snaga za vrijeme vojnoga sukoba, onako kako su ti izrazi shvaćeni u međunarodnom humanitarnom pravu koje ih regulira, nisu pokrivene ovom Konvencijom, te aktivnosti koje poduzimaju vojne snage jedne države u sklopu svojih službenih dužnosti, kolikogod su određene drugim pravilima međunarodnoga prava nisu određene ovom Konvencijom.

Članak 20.

1. Svaki spor između dvije ili više država stranaka, a koji se odnosi na tumačenje ili primjenu ove Konvencije i koji se ne može riješiti pregovorima u razumnom vremenskom roku bit će, na zahtjev jedne od tih država, predan na arbitražu. Ako se u roku od šest mjeseci od dana podnošenja zahtjeva za arbitražu stranke ne mogu dogovoriti o organizaciji arbitraže, svaka od njih može spor uputiti Međunarodnom sudu pravde, sukladno Statutu Suda.

2. Svaka država može, prilikom potpisivanja, ratifikacije, prihvata ili odobrenja ove Konvencije, ili pristupa Konvenciji izjaviti da se ne smatra vezanom odredbama stavka 1. Ostale države stranke neće biti obvezane odredbama stavka 1., u odnosu na svaku državu stranku koja je izjavila takvu rezervu.

3. Svaka država koja je stavila rezervu u skladu sa stavkom 2., može u bilo kojem trenutku povući rezervu notifikacijom glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

Članak 21.

1. Ova Konvencija je otvorena za potpisivanje svim državama od 12. siječnja 1998. do 31. prosinca 1999. u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku.

2. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju. Isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

3. Ova Konvencija otvorena je za pristupanje svakoj državi. Isprave o pristupu polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 22.

1. Ova Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon datuma polaganja dvadeset idruge isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

2. Za svaku državu koja ratificira, prihvati, odobri ili pristupi ovoj Konvenciji nakon polaganja dvadeset i druge isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, ova Konvencija stupa na snagu tridesetoga dana nakon polaganja isprava o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu te države.

Članak 23.

1. Svaka država stranka može otkazati ovu Konvenciju pisanom obavijesti glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

2. Otkaz ima pravni učinak godinu nakon datuma kada je glavni tajnik Ujedinjenih naroda zaprimio obavijest.

Članak 24.

Izvornik ove Konvencije, čiji su tekstovi na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku jednako vjerodostojni, položiti će se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, koji će ovjerovljene prijepise dostaviti svim državama.

U POTVRDU TOGA, niže potpisani, za to propisno ovlašteni od svojih vlada, potpisali su ovu Konvenciju, otvorenu za potpisivanje u New Yorku, 12. siječnja 1998.

Članak 3.

Provedba ovog Zakona u djelokrugu je Ministarstva unutarnjih poslova i Ministarstva pravosuđa.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovog Zakona, Konvencija iz članka 1. ovog Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti naknadno, sukladno odredbama članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora («Narodne novine», br. 28/96).

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmog dana od dana objave u «Narodnim novinama».

PREDSJEDNIK HRVATSKOG SABORA

Vladimir Šeks, v.r.

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama, temeljem odredbi članka 139. Ustava Republike te sukladno člancima 18. i 19. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora («Narodne novine», broj 28/96), iskazuje se pristanak Republike Hrvatske da bude vezana Konvencijom, na temelju čega će ovaj pristanak biti iskazan i na međunarodnoj razini.

U članku 2. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama sadržan je tekst Konvencije u izvorniku na engleskom jeziku i na prijevodu na hrvatski jezik.

U članku 3. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama utvrđuju se tijela državne uprave – Ministarstvo unutarnjih poslova i Ministarstvo pravosuđa – nadležna za provođenje predmetne Konvencije.

Člankom 4. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama utvrđuje se stupanje na snagu predmetne Konvencije.

Člankom 5. Konačnog prijedloga Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama utvrđuje se stupanje na snagu ovog Zakona.